

РЕШЕНИЕ

№ 4829

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

**ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4690** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ против Решение от 30.01.2023 г. на Софийски районен съд, НО, 122-ри състав постановено по НАХД № 3282/2021 г. С решението е изменено Наказателно постановление № 38-60/25.08.2020 г. на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на основание чл.116, ал.3, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари на „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева за нарушение на чл.54, ал.7, изречение първо, вр. чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП, на основание чл.116, ал.1, т.3 от същия закон, като е намален размера на наложената санкция от 20 000 лева на 5 000 лева.

От страна на процесуалния представител на касатора са наведени доводи за неправилност и необоснованост на атакуваното решение - касационни основания по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НК. Излага подробни съображения в подкрепа на горното и пледира за отмяна на атакуваното решение и потвърждаване на наказателното постановление, като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото на СРС е постановено и Определение от 16.03.2023 г. по НАХД 3282/2021 г., с което е оставена без уважение молба от ответника по касация

„ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД за допълване на решението в частта за разноските. Предмет на производството е и частна жалба, подадена от „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД срещу това определение.

По делото в срока е постъпил отговор от „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД по касационната жалба и съответно от Председателя на ДАНС срещу подадената частна жалба.

В проведено съдебно заседание касаторът Председател на ДАНС се представлява от юрк. Х., която поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения и моли частната жалба на ответника по касация да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, ако надвишава минималния размер.

Ответникът по касация - „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД не се представлява. Депозирана е писмена молба със становище по съществуването на спора по отношение на касационната жалба, като е изразено и становище, че поддържа частната жалба. Претендират се разноски, но не се посочват и представят доказателства за такива. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатското/юрисконсултското възнаграждение.

Представителят на СГП в съдебно заседание по делото, дава становище за основателност на касационната жалба и моли да се остави без уважение подадената частна жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

„ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД е застрахователно и презастрахователно дружество, извършващо дейност на територията на Република България и е задължено лице по чл.4, т.5 от ЗМИП.

На 30.05.2019 г. е сключен застрахователният договор между дружеството и представител на клиента „У.А.Г. пеймънт солюшънс - Клон България“, клон на чуждестранен търговец, ЕИК[ЕИК], а именно с А. Г. А., с ЕГН [ЕГН], със застрахователна полица № 144/19/30.05.2019 г. Установено е, застрахователя е идентифицирал законовия представител на съконтрахента си, лицето А. Г. А., но не е направил копие на представеният документ за самоличност.

На „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД бил съставен АУАН за нарушение на чл.54, ал.7, изр.1 вр.чл.53, ал.1 от ЗМИП. Административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации по акта и нарушените разпоредби, поради което на 25.08.2020 г. е издал Наказателно постановление № 38-60/25.08.2020г., с което на основание чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП е наложил на „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД имуществена санкция в размер на 20 000 лева.

В хода на проверката служителите на ДАНС са констатирани още пет нарушения от същия вид в досиета на клиенти на дружеството, извършени на дати 22.04.2019 г., 01.05.2019 г., 02.05.2019 г. /2 деяния/, и 09.08.2019 г. Във всички от тях актосъставителят и наказващият орган са приели, че застрахователят е извършил

повече от пет нарушения на разпоредбата на чл.54, ал.7, изр.1, вр. чл.53, ал.1 от ЗМИП в рамките на една година, поради което е налице системност по смисъла на § 1, т.15 от ДР на ЗМИП, наказуема по чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че в действителност е налице извършено нарушение на чл.53, ал.1 вр. чл.15, ал.1 ЗМИП, но не са налице предпоставките за приложение на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП. Съдът е намерил, че като е наложил наказание, прилагайки санкционната норма за системност в конкретния случай, АНО е допуснал процесуално нарушение. Съобразявайки последната констатация с посочения по-горе извод, СРС изменил НП в частта досежно наказанието и постановил административно наказание по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП. В тази връзка на застрахователното дружество е определена имуществена санкция в размер на 5 000 лева – минимално предвидения в санкционната разпоредбата.

При така установените факти от значение за спора, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо. При технически пропуск в същото е посочено, че е проведено закрито заседание, като явно по делото е проведено публично заседание на 06.07.2021г., когато и делото е прието за решаване. Същото е и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Съдът приема, че визираното в НП деяние е осъществено от „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД, като този извод се подкрепя напълно от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Нарушени са разпоредбите на чл. 54, ал.7, изречение първо, вр. чл.53, ал.1 и чл.15, ал.1 от ЗМИП. Съгласно цитираните норми, по отношение на законните представители на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, пълномощниците и другите физически лица, които подлежат на идентифициране, във връзка с идентификацията на клиент, се извършва чрез представяне на документ за самоличност и снемане на копие от него. Безспорно е, че в процесното застрахователно досие не се съдържа копие от официалния документ за самоличност на лицето А. Г. А..

При проверката на обжалваното постановление съдът е констатирал несъответствието между фактически описаното нарушение, изразяващо се в неидентификация на клиент и субсумирането на така описаната фактология, като системно такова под приложената административно-наказателна разпоредба на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП, касаеща системни нарушения. Неправилно в акта фактически е описано едно нарушение, засягащо една дата като време на осъществяване с наложена санкция за системност, въпреки че останалите пет нарушения не са констатирани като самостоятелни деяния, а са съотнесени като обща деятелност по смисъла на § 1, т.15 от ДР на ЗМИП. Съгласно § 1, т.15 от Допълнителните разпоредби на ЗМИП, системно нарушение е налице, когато са извършени пет или повече административни нарушения на този закон или на Правилника за прилагането му от същия вид в рамките на една година. Ал.2 на чл.116 от ЗМИП санкционира повторните случаи, т. е. извършени след влязло в сила наказателно постановление за същото по вид нарушение, докато от хронологичното и граматическо тълкуване на нормата на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП е изводимо, че за да се определи едно нарушение за системно, е необходимо преди извършването му да са осъществени поне още четири нарушения от същия вид в рамките на същата година, без да е необходимо те да са установени с влезли в сила наказателни постановления. В конкретния случай са

установени общо шест извършени нарушения в рамките на една година като нарушението. Правилна е констатацията в атакуваното съдебно решение, че за да се приеме, че е налице системност, актосъставителят е следвало да състави един АУАН, в който да опише всички шест нарушения, които са открити в хода на проверката, а административно-наказващият орган да издаде едно наказателно постановление и с него да наложи едно наказание - за системност, прилагайки именно санкционната норма на чл.116, ал.3, т.3 от ЗМИП. Правната рамка на чл.116, ал.3 от ЗМИП, под която е ангажирана административно-наказателната отговорност, се явява неправилна по съображение, че няма обвинение за другите пет случая от системната дейност, заедно с описаното нарушение от дата 22.04.2019г., респективно наложеното наказание е несъответно. Предвид изложеното, неоснователно е възражението в касационната жалба на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

В този смисъл за всяко от нарушенията по всичките шест акта и наказателни постановления следва да се наложат отделни санкции по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП. На следващо място касационният състав счита, че извършеното нарушение не е маловажно, тъй като се касае за регулиране на обществени отношения, гарантиращи прилагането на мерките за превенция за използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Регулират се и отношенията, свързани с гражданскоправния оборот, при сключването на сделки между гражданскоправни субекти, какъвто е процесният случай. С оглед обществената опасност на нарушението, засягащо норми, гарантиращи отношенията между частноправните субекти, но и такива от публичен ред и предвид, че същото не се отличава съществено от другите случаи на нарушения от същия вид, не следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Напълно обосновано, съгласно чл. 12 от ЗАНН въз основа на приобщените към административнонаказателната преписка документи, релевантни към спора, СРС е наложил административното наказание по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП в минимален размер.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията по чл.348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение оставено в сила. В този случай разноси не се дължат.

Настоящият състав намира подадената частна жалба срещу Определение от 16.03.2023 г. по НАХД 3282/2021 г. СРС за процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 3, изр. последно от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

С обжалваното Определение СРС е приел молбата за изменение на Решение от 30.01.2023 г. в частта за разноските за неоснователна.

Съдът намира частната жалба за допустима, а разгледана по същество – за неоснователна.

Съгласно чл. 63д, ал.1 от ЗАНН при определяне на разноските е приложим реда по чл. 143 от АПК, а не ГПК. Не е налице непълнота, поради което не е приложим чл. 78 от ГПК. Доколкото чл. 143 от АПК не предвижда възможност за присъждане на разноси при изменение на акта, такива не се дължат на жалбоподателя.

С разпоредбата чл.63д от ЗАНН е изрично уредена възможността за присъждане на разноси в административнонаказателните производства. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в

касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Процесуалният ред в случая, по силата на препращата разпоредба на ЗАНН, е този по чл.143, ал.1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая обаче, изходът на спора не е отмяна на оспореното наказателно постановление, напротив установено е извършено административно нарушение, като е намален размерът на санкцията, определена от административнонаказващия орган.

Ето защо, неоснователно е възражението на частния жалбоподател, че следва субсидиарното прилагане на ГПК по смисъла на чл.144 от АПК. В този смисъл настоящата касационна инстанция намира за правилен извода на СРС, че производството по ЗАНН пред районния съд се развива по реда на НПК, а чл.189, ал.3 от НПК гласи, че когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, без значение дали впоследствие наложеното му наказание е било изменено (намалено, увеличено и т.н.). В случая правилно на основание чл.143, ал.3 от АПК въззивният съд в решението е осъдил „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По силата на чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв.

В конкретния случай СРС е обосновал размера на присъдените в полза на ДАНС разноски за юрисконсултско възнаграждение с оглед обхвата на осъщественото процесуално представителство и изменението на наложената глоба. В оспореното определение е изложил аналогични доводи, въз основа на които е приел за неоснователно искането за изменение на решението.

В тази връзка следва да се отбележи, че размерът на юрисконсултското възнаграждение в производството по ЗАНН е определен в абсолютни граници в приложимата Наредба/чл. 27е от НЗПП/, респ. същото не зависи от размерът на материалния интерес по делото. Релевантната нормативна уредба предвижда присъждането на юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако страната е била представлявана от юрисконсулт. В конкретния случай възнаграждението е изцяло съобразено с изхода на делото, вида и обема на осъщественото процесуално представителство, поради което е присъден до размер близък до минималния предвиден.

Предвид това съдът намира частната жалбата за неоснователна, а обжалваното определение, като законосъобразно и обосновано следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на осн. чл.221, ал.2, пр.2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.01.2023 г. на Софийски районен съд, НО, 122-ри състав постановено по НАХД № 3282/2021 г.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение от 16.03.2023 г. по НАХД 3282/2021 г. СРС, НО,

122-ри състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.

ЧЛЕНОВЕ: